Ord

till

Sorg-Musiken

vid
Högstsalig Hans Kongl. Maj:ts

Konung CARL XIII:s

Begrafning.

Cum Gratia & Privilegio S:æ R:æ Maj:tis.
Stockholm, tryckt i Kongl. Tryckeriet, 1818.

Förord till den elektroniska utgåvan

Under arbete...

Ord

till Sorg-Musiken vid Högstsalig Hans Kongl. Maj:ts

Konung CARL XIII:s

Begrafning.

—

Cum Gratia & Privilegio S:æ R:æ Maj:tis.

Stockholm, tryckt i Kongl. Tryckeriet, 1818.

Första afdelningen,

choeur.

Graf! i dit tysta hägn, du mål för Världens ära! Emottag detta Stoft som vi med tårar bära: Utaf en vördad Kung och af en älskad Far, Allt hvad förgängligt är och jorden äger qvar.

recitatif.

Till Fosterlandets värn i nöden, Vid alla åldrar CARL sänd af Försynen var: Anförare, Regent, och ömsom vårt försvar Mot inre tvedrägten och yttre Krigens öden. På bägge segrande, vid åter ljusa dar, Han geck, af tacksamheten hälsad, Och stödd af Spirans magt förr än Han henne bar, Till Sina Fäders Thron, förut af Honom frälsad. Han dit till Sig upplyfte Friheten, Med Endrägt, Frid och Tro, i hennes sköte burna Kung genom Lagar samfält svurna, Men oinskränkt igenom kärleken.Hans mod mot faran där var stärkt af Himlens Lära; Hans möda tröstades af Vänskapens behag; Hans storhet var det Svenska namnets ära, Och Folkets Väl Hans Högsta Lag.

choeur.

Aldrig omgafs Kunga-Thronen Af Skyddsgudar, säkrare än Hans: Rätt och Mildhet, Dygden, Religionen, Äran, Visheten och Vapnens glans.

aria.

Och när Han, mätt af jordisk heder, Åt Lyckan gaf igän Sitt Lån; Ännu om Sverges välfärd mån, Han lade våra Öden neder I vården af Sin Store Son; Och uptog, tröstad, härifrån Med Sig till Himmelen Dess Eder: Trygg att i alla tidehvarf Se stadgadt hvad Han gjort och upfyldt hvad Han ämnat, Utaf den Hjälten åt hvars dygd och Ätt Han lämnat Sin Kronas och vår trohets arf.

recitatif.

Allena Sveriges Barn ej sorgens börda draga, Dess genljud hörs till oss från andra Land igän. Europas Konungar med oss förlusten klaga Af Deras Bundsförvant och Eftersyn och Vän,Och du, förente Folk, som delar nu vår smärta, Du, på hvars Thron Han steg för att Dig göra fri, Du Norges Brodraslägt! med äfven samma hjärta Du gråter samma Far som Vi.

duo

*En röst.*Hvarför feck Han ej af Himlens vilja Längre se Sitt Folks tillgivenhet? *En annan.*Hvarfor plågans makt så långe skilja Från Hans syn, vårt offers tacksamhet? *Den ena.*Redan långt förr'n döden uplät griften Lidandet Hans krafter öfvervann; Men för menskors Val Han lika brann; *Den andra.*Och af ålderdomens alla skiften Kölden aldrig till Hans hjärta hann. *Bägge.*Lifvets bana blef af Honom slutad Lika mild och lugn som början var; Så, i upgång eller nedåt lutad Lyser Solen altid lika klar.

choeur.

Marmor, Sång och Pensel, om Hans minnen Och Hans afbild, nu till täfling gå. Men i Sina Svenskars trogna sinnen Är Han mer förevigad ändå.

—

Andra Afdelningen.

choeur.

Du har då tagit mot i våra Kungars graf, O Jord! den Skatt som CARL var skyldig vanskligheten. Göm Stoftet, det var ditt; tag åter hvad du gaf: Förgängelsen: Han själf tillhör Odödligheten.

aria.

Se, på en gång är mörkret flydt, Och grafven till ett Tempel bytt, Utur hvars Helgedom Han träder I strålar klädd, och lyftes opp På skyn, med Carlavagnens lopp Till boningen af Sina Fäder. Där, vid den Thron som ej har gräns,

Han Evighetens Krona tager För den nerlagda Skandiens, Och Himlens Palm för jordens Lager.

recitatif.

Men CARL! (om detta namn ännu Igänkäns där af Dig, se'n kanske nu Bland ljusets Världar Du har fått ett högre Rike.) Så skåda med beskydd, bland jordens qval och krig, Det Folk Du älskade och som har älskat Dig; Och den Du Själf Oss gaf till tröst: Din Son och Like!aria.

Om Han skall framvandra ostörda dar, Alltid på fridens och sällhetens bana, Eller med Skandiska Lejonens fana, Ila till Världens och Egnas försvar ; Vare Han, lik sin odödliga Far, Följd af ett Folk som, mot farorne härdigt, Trogit sin Kung och sin födelsebygd, Lärt att, med förfaders mandom, och dygd, Styras af Hjältar och vara Dem värdigt.

recitatif.

Från himlen medlertid sänd Tröstens Ängel ner Till hjärtat af en Syster och en Maka. På Thronen den Hon öfverger Din Drottning ej med saknad ser tillbaka: Hon sörjer blott Dig Själf och intet mer. Af alla magter som med Spiran sig förena, Det var välgörandets Hon önskade allena, Och Sverges kärlek blott var mål för Dess begär. Om sorgen lindras af att delas, Hvad tröst för Båda Två kan mot en börda felas. Den hvar och en af oss med lika känsla bär?choeur.

Döttrar af Minnet! som skuggan förjagen Ur de tillkommande Seklernes famn, Gån, och i vårdnad af Sanningen tagen CARL den Välgörandes dygder och namn.

—